

(המשך מעמוד 14)

תנאים: „אני מסכים שבתי תחתן אתו, אבל רק לאחר שהוא יסדר לירה לבד ש- תהיה שלהם. בשביל לגור לבד, ושהבחור יעשה על החשבון שלו את כל התחנה. אחרת אני לא מסכים שיתחתנו.“

הנערה המיואשת, שראתה בהתנגדות אביה התנגדות אישית מכוונת, פנתה כי בקשה לעזרה אל לשכת-הסעד. „אני יודעת שאני ילדה קטנה, ואסור לי להתחתן בלי שיתנו לי רשות. אתם צריכים לעזור לי, למה שאני בהריון, והבחור שלי מסכים להתחתן אתי, רק האבא שלי עושה לנו צרות ולא מסכים.“ העורך הסוציאלי ש' טיפל במקרה זימן אליו את האם, האב והבחור.

סיפרה לו האם: „אני לא אכפת לי אם הילדה שלי תעשה אתו חתונה, למה ש' עוד מעט יהיה להם ילד. אני יודעת שה' ארון שלי לא מסכים, ויש לנו הרבה מאד מלחמות.“

רק כשכולם פנו לבית-המשפט המחוזי בחיפה בפני השופט עמנואל יודי-הלוי, והאב חזר על תנאיו, הושג הסכם והשופט נתן היתר-נשואין לקטינה.

„כמו אבא ואמא.“ אמר החתן המאושר: „אני אוהב אותה, ואני אתחתן איתה, אבל אני לא מוכן לחתום שאני האבא של הילד שיש לה בבטן.“

אמרה הכלה המאושרת: „אני מכירה את הבחור כבר תשעה חדשים, וכל הזמן א' נחנו יוצאים יחד. בזמן שיצאנו הייתה לנו אהבה, והיו לנו יחסים כמו לאבא ואמא.“ ובכך זכו שניהם לברכת השופט: „תזכו למצוות“, ועוד מעט שניהם ינשאו, למ' רות שעדיין לא ברור לגמרי מי בדיוק שיחק עם מי באבא-ואמא.

פשעים

הדוד נמצא אשם

למעלה משלוש שעות הוקרא פסק-הדין במשפטו של יעקוב עודי, הנאשם ברצח בכחנה-תחילה של אחייניתו אסתר בן-שיש' רית. (5). „אשם“, פסקו שלושת שופטי בית המשפט המחוזי.

דרך פסולה. ציינו השופטים: „אנו ערים לעובדה כי במקרה הנדון אין לפנינו כל הוכחות היכולות לספק לנו הסבר למניע אפשרי, שיכול היה לעודי להרוג את אסתר, אך ההוכחות הנסיבתיות במקרה זה הינן כה חזקות, שהמסקנה ההגיונית האחת ו' היחידה שאפשר להסיק מהן היא שביום 30 לאוגוסט 1965 קיפח עודי את חייה של הילדה על ידי חניקה, בחולות קיסריה ליד גבעת החול נמצאה גופתה.“

בפסק הדין העמיד השופט גוברניק על נס את עדותם של כתב וצלם העולם הזה, הרמן וקסלר ויגאל מן, ואמר שהוא מאמין לעדותם ומסתייע בה. כן ציין השופט כי שבועון העולם הזה, פירסם את הכתבה על רצח הילדה מפיו של יעקוב עודי, ו' העדות שבמסגרה היתה זהה לכתבה.

לעומתו העיר השופט אריה לב רבינוביץ הערות חמורות בקשר לדרכי החקירה של המשטרה בתיק זה, וגינה את השיטה של הפגשת עדים ותאום עדויותיהם לפני הופ' עתם בבית-המשפט. קבע כי דרך זו פסולה לחלוטין. בית המשפט הביע גם תמרון על מסע הפירסום העצמי של המשטרה, במסגרת פטריוטיים על מלך החקירה, ועל גירסות של עדים בשלבי החקירה המוקדמים, דבר העלול להשפיע על העדים המופיעים אחר' כך להעיד על אותן עובדות.

בית-המשפט גם דחה בפסק-הדין את עודי' תו של מפקח שמעון סביר, הממונה על התפקידים המיוחדים במשטרת ישראל, אשר הוזכר לתאו של הנאשם, ובצורה זו ניסה להוציא מפיו הודאה באשמה.

הרגתם אותי. בסיום פסק-הדין התי' פרץ לפתע יעקוב עודי לעבר השופטים וקרא: „אתם הרוצחים הגדולים של הכנ' פייה. הרגתם אותי. הרגתם את המשפחה. עשיתם את הילדים שלי יתומים ואני עוד בחיים.“

„אתה שם פנדל“, פנה לקצין המשטרה, „אני רואה שאתה שמח כאילו חיתנת את הבן או הבת שלך“, ושוב פנה לשופטים. „אין לי מה להסתכל עליכם.“

השופטים גינו לעודי מאסר עולם, והוא (המשך בעמוד 19)

זהו דמו של שמעון שלום שנשפך על

ריצפת משרדו בבאר-שבע כפי שצולם

באותו יום על-ידי העולם הזה

השבוע פיענחה המשטרה את התעלומה

וכשפתחו אותן והרימו את המכסה, ראיתי שהן היו מלאות שמן, ובתוכן מספר אקר' חים.

„מה עשתה המשטרה? תיכף עצרה אותי ל-48 שעות חקירה. אני באמת שלא הבנתי אותם. למה שבאתי לשם כמו כל אזרח טוב להביא דבר שגיליתי, ושראיתי איך החביאו אותו? במשך כל 48 שעות חקרו אותי בלי הפסק. מפקח יצחק ברקוביץ, שהוא סגן מפקד התחנה, חקר אותי כל הזמן. מי הוא האיש שהחביא את הקופסאות, איך הוא נראה, ועוד כל מיני שאלות כאלו.“

„לא ידעתי מה להגיד לו, ראיתי את האיש רק כשגבו מופנה אלי. אחרי שהייתי עצור 48 שעות, הכניסו אותי לתוך החדר של ברקוביץ, והוא אמר לי: שתוק ועל הספר לאף אחד מה שגיליתי! ויום אחרי זה שחררו אותי.“

★ ★ ★

אקדחי הרצח

שטרת באר-שבע שלחה את האקר' דחים למטה הארצי של המשטרה בתל-אביב, ושם נבדקו האקדחים.

במחלקה לזיהוי-פלילי הוברר שמספרי האקדחים זהים לרשימת מספרי האקדחים שנגנבו בהתפרצות לבית-מסחר לנשק של בית הנשק הירושלמי שבבאר-שבע, בשלישי לינואר, 1963. היו אלה שני אקדחי ברטה ארוכי קנה, אקדח תופי, אקדח ברטה קצר קנה, ואקדח אף-אן.

בדיקה בליסטית שנעשתה באקדחים הו' כיחה כי בשניים מהאקדחים שנמצאו בוצע הרצח של מנהל סניף בנק לאומי בבאר-שבע, הודעה על הגילוי המפתיע נמסרה בדחיפות ובסודיות למשטרת באר-שבע.

★ ★ ★

עד המלך

סגן ניצב חיים תבורי, מפקד נפת הנגב קיבל את הידיעה והטיל על מפקח יצחק ברקוביץ, לפענח את תעלומת הרצח. חולית-משטרה מיוחדת החלה בחקירותיה, כחן החקירה היה גילוי המסגריה שהכניח את מקלי-הנשק האטומים. במשך שבועיים עברו ברקוביץ ואנשי החוליה ממסגר למסגר, בי כל רחבי באר-שבע, אך חקירותיהם בכל המסגריות הפרטיות לא נשאו פרי. אז החלו החוקרים לעבור בכל המפעלים הגדולים, הם סרקו מפעל אחר מפעל ובכולם קיבלו תשו' בה שלילית. במטה נפת הנגב ובמטה הארצי הוחלט שאם לא תתגלה המסגריה בבאר-שבע ירחיבו את החיפושים לכל המסגריות בארץ.

ביום חמישי האחרון הופיעו החוקרים

החקירת ריצה

מוסכי סולל-בונה בבאר-שבע. מנהלי העבו' דה כונסו, והקופסא הוצגה בפניהם. אחד ממנהלי-העבודה שהתבונן בקופסה בקפדנות, סיפר לחוקרי המשטרה כי החומרים, הברגים והמתכות של הקופסה, זהים לאלה הנמצאים בשמוש במסגריית-המוסך. אותו מנהל ידע להוסיף שנדמה לו כי ראה פעם את — — — בן ה-21 מלקט מתכות וברגים, וכונה לו קופסה כזו. אנשי החוליה נגשו ל — — — שטיפל אותה שעה באחת המכוניות שחנתה בפתח המוסך. הם ביקשו ממנו להלחת אליהם לתחנת-המשטרה. הוא החזיר, נכנס עם החוקרים למכונית המשטרתית, ונסע איתם לתחנת המשטרה. שם הוא הוכנס מיד לחדרו של ברקוביץ, שם לראשונה הראו לו את הקופסה והחלו להמסיר עליו שאלות.

הנחקר התעלף. כשהתעורר, ניסו חוקרי המשטרה לדובב אותו, אולם הוא סירב לדבר. סגן ניצב תבורי, התקשר עם הממונים עליו, והסביר להם שכל החקירה תעלה בתוהו אם לא יוצע ל — — — להיות עד-מלך. הממונים הסכימו.

מציידים באישורים המתאימים הכניסו חוקרי המשטרה את — — — אל חדרם. הם

מזל היה לי לגלות את הרוצחים! עכשיו אני מתכוון לדרוש את ה-10,000 לירות, הפרס שהיבטח לזה שיבאי לידי תפיסתם. „לפני שלושה שבועות בערך לקחתי את הרובה, ויצאתי דרומית לבאר-שבע. הלכתי לי במדבר וחיפשתי צייד. פתאום ראיתי מרחוק דמות של אדם שסוקר את הסביבה. הוצאתי את המשקפת והסתכלתי עליו. ראיתי שהוא מתכופף ומתחיל לחפור בי יריים, ומחביא דברים בתוך האדמה. זה היה בין עומר לבאר-שבע.“

„חשבתי שהוא החביא שם חשיש, כי בבאר-שבע יש הרבה אנשים שסוחרים בח' שיש. לכן חזיתתי עד שהאיש גמר לחפור וציידתי לי את המקום. כשרק הלך ניגשתי למקום, חפרתי קצת, ומצאתי שם שתי קופסות עם ידיות ו-12 ברגים סביבם. הייתי נורא סקרן לדעת מה יש בקופסות, אבל התאפקתי. לקחתי אותן וניגשתי ל' משטרת באר-שבע.“

בתחנה ניגשתי מיד ליומנאי והראתי לו את מה שמצאתי. סיפרתי איך ראיתי מישהו מחביא אותם. היומנאי הפנה אותי לחדרו של הנשק, הקופסות היו סגורות הרמטית,

פני שנתיים נרצח שלום שמעון, מנהל בנק לאומי בשיכון ד' בבאר-שבע, כשהיה בן 35 בלבד. הובר קרה תוך כדי שוד מזויין שבוצע בבנק, לפנות ערב.

במשך שנתיים אלה חקרה משטרת באר-שבע למעלה מארבע מאות חשודים, ברקה את כל מכוניות האופל ברחבי הארץ, שיחזו רה בעזרת הקלסתרון מאות פרצופים על פי תאורי פקידיה-בנק. אך הרוצחים השו' דדים לא השאירו כל עקבות, מלבד שק מוכתם בדם וקליע של אקדח בקוטר 9 מילימטר.

★ ★ ★

הייתי נורא סקרן

יום החמישי האחרון, התערבה יד המקרה העיזר בחקירות המשטרה, ו' הביאה תוך יומיים לגילוי השודדים מבצעי הרצח. כי רק מקרה גרם לכך שאחד מתושבי באר-שבע, צייד צירקסי בן 40 יצא לצוד, וצייד זה הביא, בסופו של דבר, לצייד הרוצחים.

סיפר על כך יצחק הצייד: „התחביב שלי בחיים הוא צייד. אני משוגע לצייד. איזה